

Fragment uit Kristien Dieltiens & Jeska Verstegen,
Donsdag, Lannoo, 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.

1

Toen ik zeven werd, kreeg ik van opa Vik een eend cadeau.

Geen grote.

Een klein, geel dotje.

Het kwam net uit het ei.

‘Het is een eendenkuiken’, zei opa.

Ik wilde al heel lang een dier. Liefst een hond.

‘Blaft te veel’, zei papa.

‘Een poes dan?’

‘Poezen krabben de bank stuk’, zei mama.

‘Ook geen klein, superklein minipoesje?’

‘Nee.’

‘Gaston, over een hamster wil ik wel nadenken’, zei papa.

Nee, zeker géén hamster.
Niet sinds mijn beste vriend zijn hamster Fluffy
mee naar school had genomen.
Ik mocht Fluffy heel even vasthouden, in ruil
voor twee voetbalstickers.
Superzacht was-ie.
De hamster spartelde met zijn pootjes en toen
viel hij, zomaar ineens, boem op de grond.
Fluffy brak zijn rug en ging dood.

‘Het was een ongeluk’, zei ik tegen Fons,
mijn beste vriend.
‘Je hebt het met opzet gedaan!’ riep hij boos.
Hij liep van me weg.
En bleef van me weg.

Fluffy. Wie geeft er nu een dier zo’n idiote naam.

‘Ga weg!’ zei Fons telkens als ik op het
speelplein naar hem toeliep. ‘Ik ben je vriend
niet meer.’

Hij gaf me een duw. En nog een.

Tot ik ver van hem af stond.

Hij blijft mijn beste vriend, ook al weet hij het
zelf niet.

Met Fons durf ik alles. Bijna alles.

Met Fons durf ik een bommetje doen in het
zwembad.

En fietsen met één hand.

Fons kan al tot duizend tellen. Ik tot honderd.

Hij doet voor hoe het moet en telt alsof het
een versje is.

Samen met hem kan ik ook tot duizend tellen.

Ik bleef op hem wachten na schooltijd.

Zodat we samen naar huis konden gaan.

Hij liep me straal voorbij.

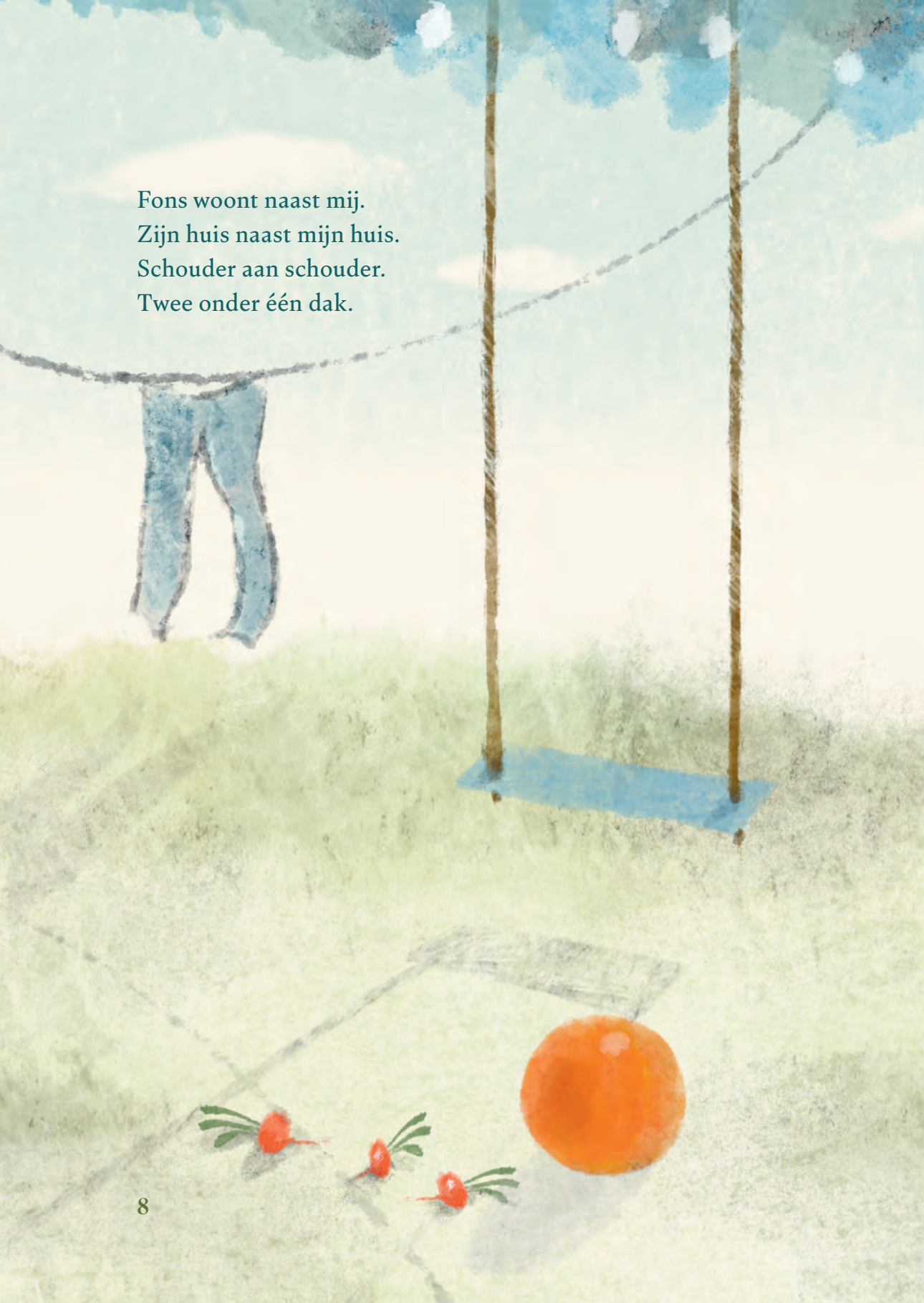
Hij draaide niet eens zijn hoofd naar me toe.

Ik zag hem de hoek omfietsen.

Zijn rode pet, een puntje in de verte,
en daarna niets meer.

Fons woont naast mij.
Zijn huis naast mijn huis.
Schouder aan schouder.
Twee onder één dak.

Woensdagnamiddag ging ik naar het parkje
waar we altijd voetballen. Hij kwam niet.

Ik keek over de schutting van de tuin om te
zien of hij op de schommel zat.

Het zag er erg leeg uit.

Rijtjes met radijsjes, de eerste spinazie, wat
prei en een weggetje erdoorheen richting
schommel.

Geen Fons te zien.

Zijn kleren wapperden aan de wasdraad.

De pijpen van zijn broek speelden voetbal
met de wind.

Sinds die dag met Fluffy ben ik bang voor
zachte dingen in mijn handen.

2

Een eendenkuiken dus.
Met minivleugeltjes en een lijfje van dons.
Een roze bekje en pootjes.
Donkere oogjes als drukknoopjes.
Het paste precies in opa Viks handen.
Het leek zo zacht dat ik het alleen maar
durfde aan te kijken.
'Toe, pak het', zei opa Vik.
Ik aaide het met één vinger.

Omdat mijn beste vriend er niet meer was,
moest ik op zoek gaan naar een nieuwe vriend.
Kun je bevriend zijn met een eend?
Misschien.
Misschien ook niet.
Ik kon het alvast proberen.

Mijn nieuwe vriend moest een naam hebben.
Geen idiote naam als Fluffy.

‘Noem hem Donald’, zei papa.
‘Nee,’ zei ik, ‘hij lijkt niet op Donald Duck.’
‘Ik dacht aan een andere Donald’, zei papa lacherig.
‘Donsje?’ vroeg mama.
Nee, te flauw.
‘Kwakje?’ vroeg opa Vik.
‘Ik wil een echte naam’, zei ik.
‘Een naam die bij een vriend past.’

Ze zochten mee.
De namen vlogen door de kamer.
Ze hadden er lol in, die ouders van mij.
Herbert, Donaat, Omer, Erwin, Bruno, Welmoed,
Hendrik en nog meer dwaze namen.
‘En als de eend nu een vrouwtje is’, vroeg mama
lachend.
Hupsakee, hun plezier kon niet meer stuk.

Mia, Yvonne, Geertrui, Josje, Rosalinde, Willemijn.
De namen van mijn tantes en nichten op een rijtje.

‘Ik noem hem Fons’, zei ik.

‘Fons?’ Opa Vik nam de naam in zijn mond en proefde.
Alsof het chocolade was.

‘Smaakt goed’, zei hij. ‘De eend van dons heet Fons.’
Hij lachte om zijn eigen grap.

Mijn beste vriend zou het vast niet erg vinden dat ik
zijn naam leende.

Hij zou het niet eens te weten komen.

Want na twee weken sprak hij nog steeds niet met me.

Mijn nieuwe vriend zei ook niet veel.

Maar hij jaagde me ook niet weg.

Hij was er gewoon en hij bleef.

